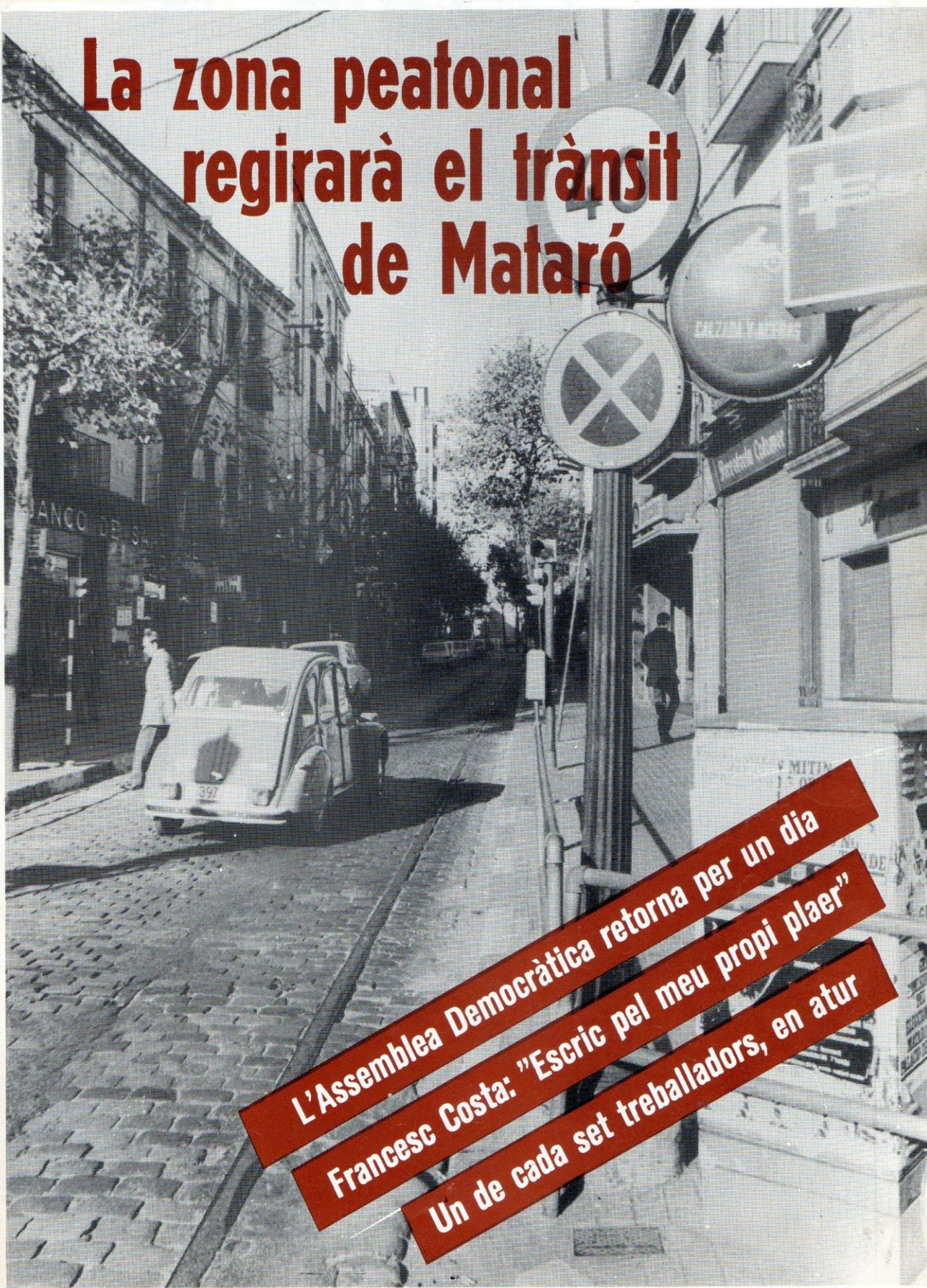

el maresme

setmanari d'informació

DEL 16 AL 22 D'ABRIL 1982 / NUM. 209 / PREU: 60 PTES.

La zona peatonal regirarà el trànsit de Mataró

L'Assemblea Democràtica retorna per un dia

Francesc Costa: "Escriu pel meu propi plaer"

Un de cada set treballadors, en atur

“Perquè una cosa és retornar a un món familiar on era conscient i autònom, però protegit per un ordre i un amor enfront dels quals era perfectament irresponsable, i una altra cosa és tornar a un món uteri on sóc part o peça d’un continu amb el qual estic perfectament sincronitzat”. - Xavier Rubert de Ventós: “Ofici de Setmana Santa”. - Col. “L’Escorpi”, n. 35. Ed. 62. Barcelona, 1978.

Es utòpic pretendre fer actualitat vivent el temps litúrgic dins el temps interior individual. Allò que suggereix una certa emotivitat per a uns, esdevé totalment indiferent per altri, sortosament. De fet, és el risc que corren les celebracions commemoratives imposades o el recordatori ritual d’unes efemèrides religioses: cadascú s’ho agafa com vol o com pot. Però sí que coincidim en pensar que fem una fita concreta en el calendari, sobretot si l’experiència vivent respón a tot el que havíem desitjat.

Per això, estimada amiga, valia la pena romandre aquella tarda del dimecres sant al monestir de Sant Miquel de Cuixà, la meitat d’un abril ple de verd arreu i amb el soroll de l’aigua esberlant-se enmig de les roques. I escoltar les nostres veus apaivagades en aquells indrets fets història, silenci i esclat primaverals. El “picnic” preparat per a càn Durán, de Figueres, fou la nota gastronòmica sobria que no ens estorbà el pensament. Podem dir que vàrem viure de debò quan érem capaços de comentar el color de les petites flors enmig de la gespa fulgurant de verd.

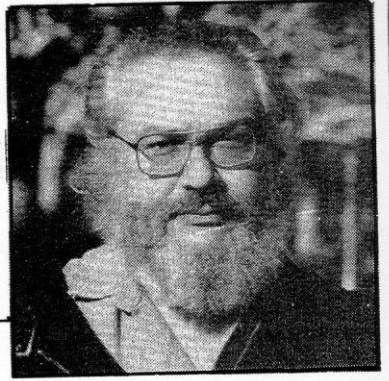
A l’endemà, ja de tornada, ens neguitejava una certa transcendència mentre fèiem quilòmetres per l’autopista. El migdia d’aquell dijous era nítid i prop de Sant Celoni, la silueta del Montseny es perfilava majestuosa.

Fixa’t en la corrua de cotxes... nosaltres tornem quan la majoria inicien les vacances —vaig dir sense entusiasme, pensant en les hores viscudes.

- A Figueres, al matí, volia dir-te una cosa important —apuntà sense fer cas d’allò que havia assenyalat.

La nostra mirada esdevingué en breus segons, diàleg pro-

El despropòsit de la setmana santa

PERE HORTOS

fond i silent.

- M’ho penso... —vaig insinuar convençut— que hi ha quelcom que s’imposa i que ens ha de fer pensar i enfortir allò que sentim.

Un llarg silenci ens envoltà. Penso ara que fou un presagi sinistre. L’estreta de la nostra ma fou enèrgica i no la vàrem afluixar desseguida. Volíem dir moltes coses, amiga, i semblava que ens donéssim coratge enfront el conflicte futur.

- Ens trobarem les coses de cada dia... a mi m’esperen i no puc dir no, encara. Tu ho tens més complicat... —definí amb un to de veu dèbil.

- Tornaria enrera... —vaig interrompre ingènuament—, per a veure’t menjar aquell entrepà; per a sentir les veus esmorteïdes a la cripta del Pessebre, amb les explicacions d’aquell frare; per a sentir-nos història dins la història.

Somrigué sense dir res.

I vaig pensar en la petita història de molts amics, com nosaltres.